

[Jens Møller.]

gets grønne hæfter, når de kommer. Jeg ved ganske nøjagtigt, hvad jeg sagde.

Jeg sluttede i øvrigt med en udstrakt hånd til, at vi skulle prøve at etablere et samarbejde igen, men den blev jo ikke modtaget; men lad mig da strække den ud igen og sige, at vi er indstillet på at få et samarbejde i gang om mange gode ting.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg beklager meget, at vi har denne diskussion netop på et tidspunkt, hvor måske det meste af det danske folk er gået i seng, fordi de skal op og passe deres arbejde. De arbejder om dagen i modsætning til os, der arbejder delvis om natten uden dog at få skifteholdsbetaling og uden at nå noget særlig gunstigt resultat. Det ville have været en lykke, om man — og det går jeg ud fra man kan — også ville viderebringe, hvad vi har diskuteret denne aftenstund. Det er nemlig bemærkelsesværdigt, at hr. Glistrup og hr. Poul Hartling ligesom Dansk Arbejdsgiverforening er indstillet på, at det, et flertal i folketinget under socialdemokratiets ledelse er i færd med at foretage sig, er et skridt i den rigtige retning. Det er uhyre interessant og tankevækkende, at indtil dette øjeblik har man ikke kunnet forklare, hvorfor man gør det, og hvem det skal gavne, for det tør man ikke, selv om hr. Kjeld Olesen forklarede, at det turde man godt. Politik er at turde, men hvem er det, man vil gavne? Erhvervslivet, de arbejdsfrie indtægter, spekulationer. Alle dem, som ikke har problemer med at komme op om morgenen, for det er ikke nødvendigt, pengene kommer ganske af sig selv. Alle dem, som aldrig har haft problemer med at komme hjem efter en træt arbejdsdag, de har nemlig intet arbejde. Alle dem, som har beriget sig på skiftende forlig og indstillet sig på, at så længe man bare kunne finde sådanne skiftende forlig med forskellige samarbejdspartnere, så gik det jo nok alligevel, og desværre er det jo også gået relativt godt indtil nu.

Jeg er nødsaget til at minde lidt om historien, selv om jeg ikke godtager, at man sammenligner arbejdsløshedstallet i Liechtenstein og i Vesttyskland. Socialdemokratiets heroiske indsats under statsminister Anker Jørgensens førerskab var, at man ville sikre, at alle fik en arbejdsplads, og

at alle ville være i arbejde inden årets udgang. Det var det Herrens år 1975. På daværende tidspunkt, i april 1976, havde vi 101.300. Jeg ved, der lige er kommet en ny oversigt, den er 3.000 lavere, hvad jeg er glad for. I fjor havde vi 109.700.

Det er altså alt det, der er kommet ud af denne vældige, gigantiske indsats, hvor man var realister, i stedet for, som kommunisterne dengang erklærede, at ville føre en politik på tværs af de borgerlige partiers interesser. Da talte man bare stemmer op og forklarede, at det drejer sig jo ikke om at føre disse propagandatal, og vi arbejder jo godt, sagde hr. Auken, vi vil jo sikre menneskene en ordentlig tilværelse. Og den ene pralende udtalelse fulgte efter den anden. Det var i marts 1975, dengang man greb ind over for overenskomsterne. Det gik jo vældig godt indtil juni 1975; så skulle man have et miniboligforlig, der yderligere forhøjede omkostningerne ved at bo, der yderligere ramte de mennesker, hvis interesser man påstår at man varetager.

Men det var jo ikke sådan, at juni måned var en stiltfærdig måned, selv om vi foreslog, at folketinget skulle blive inde, indtil de økonomiske og beskæftigelsesmæssige problemer var løst. Så sagde man nej, for nu går det jo godt, det er bare kommunister og andre, som ikke kan se det rigtige i det. Og så nærmede vi os september, og så fik vi septemberforliget i 1975.

Tre gange i 1975 reddede socialdemokratiet landets økonomi. Tre gange blev udviklingen forværret. Tre gange pantsatte man sin selvstændighed til hr. Poul Hartling i det Herrens år 1975. Nå, ind imellem havde man jo også, i maj måned 1975, dette vældig geniale indfald, at landet nok manglede penge, men det var rimeligt at indgå århundredets største våbenhandel, og da henvendte man sig på ny til de borgerlige. Vi var imod, fordi vi ikke rigtig forstod det geniale, og vi har jo også stillet forslag til folketingsbeslutning, som ikke bliver behandlet i denne samling, om, at man skal annullere denne.

Så nåede vi frem til januar 1976, og dengang spurgte jeg socialdemokratiet, om ikke dette parti snart fandt det rimeligt at stille sig på arbejdernes side. Man kan slå det efter i Folketingsstidende. Jeg spurgte, om de syntes, det var rimeligt at give arbejds-